

Spiritueel met paarden

Jaargang 15, nummer 1, Lente 2014

Uitgeverij Ridaire, postbus 328, 8600 AH Sneek
spiritueelmetpaarden@hotmail.com

Huilen van geluk

Als kind vroeg ik me vaak af hoe iemand kon huilen van geluk. Ik kende alleen het huilen van verdriet. Rond mijn tiende heb ik echter zelf meegemaakt wat huilen van geluk inhoudt. Het was zomervakantie, en ik vermaakte me elke dag uren buiten met onze honden. We woonden dichtbij een groot park met vijvers, waar wij de honden altijd uitlieten. Aan dat park grensde een weiland, met daarin een shetlander. Ik vond dat ze er verschrikkelijk uit zag en probeerde haar altijd te aaien wanneer ik aan het wandelen was, maar ze had geen interesse in mensen. Haar staart sleepte over de grond en haar vacht werd duidelijk nooit geborsteld; ondanks de zomerse temperaturen had zij nog een dikke vacht die lastig losliet.

En ik, ik was een echt Penny-meisje. Ik had een abonnement op de Penny en al gauw fantaseerde ik over hoe ik de hoofdpersoon was in mijn eigen verhaal: "Red pony Polly!". Zo heette ze, de knalrode shetlandpony in het weilandje bij de vijvers. Ik kwam erachter doordat ik het heb gevraagd aan de chagrijnige oude boer die de eigenaar was van Polly. Vroeger was ik een heel verlegen meisje, bijna onzeker, en ik durfde pas aan te bellen nadat ik uren had staan dralen op het kleine speeltuintje dat voor het huis van de oude boer lag. Toen hij ant-

woordde dat 't wel prima was, toen heb ik gehuild van geluk. Ik woonde dichtbij, één straat verder, en ik rende huilend naar huis. Mijn moeder was natuurlijk bezorgd en snapte ook niet dat het van geluk was. Het zou de mooiste zomer van mijn leven worden.

Iedere dag bezocht ik Polly. De boer vertelde me niet veel, hij wist niet hoe oud ze was en ze was nooit bereden. Nou en, dacht ik, het gaat me niet om het rijden. Poetsen en wandelen is ook leuk. En dat deed ik, elke dag poetsen en wandelen. En na de poetsbeurt en wandeling ging ik bij haar in de wei zitten. Het was heerlijk weer en ik genoot ervan om Polly te observeren. Later viel ik wel eens in slaap in haar wei, in het begin was ik te bang dat ze op mij zou gaan staan. Ik besteedde elke dag uren bij Polly en elke dag zag ze er beter uit. Ik had stiekem haar staart geknipt en door de dagelijkse poetsbeurten werd haar vacht dunner, een prachtige glanzende zomervacht. Haar rode kleur werd nog dieper, ze was prachtig.

Op een gegeven moment ging ze me begroeten. Ze keek nog steeds van niemand op, wat degene ook probeerde om haar aandacht te krijgen. Maar zodra ik in beeld kwam, rende ze in galop op me af. Dat ik zo speciaal voor iemand was, gaf me een heel fijn gevoel. Onze band werd sterker. Op een dag liep ik met haar langs de vijvers toen ik me niet langer in kon houden. Ik wilde op haar zitten. Polly was een relatief grote shet en ik een klein meisje. Maar durfde ik? Ik heb haar eerder zien bokken toen er een vriendinnetje van mij op haar ging zitten, omdat ik zelf niet durfde. Voorzichtig oefende ik eerst wat druk uit op haar rug met mijn armen en bovenlichaam. Terwijl ik dat deed praatte ik met haar, en ik zag aan haar oren dat ze luisterde. Mijn hart bonkte in mijn keel. Als ze het niet accepteerde, kon dat onze band schaden. Heel voorzichtig legde ik één been op haar rug. Ze zuchtte. Dat was voor mij het teken. Ik liet me op haar rug glijden. Daar stonden we dan. Mijn hart ging als een gek tekeer, omdat ik nu been moest geven als ik vooruit wilde gaan. Maar zou ze dan niet wild worden? Heel zachtjes kneep ik met mijn benen. Ze helde voorover, maar zette nog geen stap. Ik gaf een duidelijker signaal. Ze begon te stappen. Er gebeurde niets en tegelijkertijd gebeurde er een wonder: ik mocht haar rijden, en het voelde alsof ik dat als enige mocht. Ik kon niet gelukkiger worden.

Mijn oma overleed. De persoon van wie ik het meest hield. Polly leek veel op haar; rustig, begripvol, luisterend. Zij hoefden allebei niks te zeggen om te laten weten dat het goed was. Ik was kapot en zocht steun bij Polly. En toen gebeurde het meest bijzondere dat ik ooit heb meegemaakt en waarvan ik weet dat ik het nooit weer zal meemaken. Ik zat bij haar in de wei, met mijn rug tegen een brede paal van het hek. Ik was aan het rouwen, in stilte, alleen met mijn gedachten. Opeens kon ik het niet aan. Ik begon te snikken en ik zei met een rare stem 'Oh, Polly'. Het was niet hard, want mijn stem werd gesmoord door het verdriet. Maar Polly, die aan de andere kant van het weiland stond, keek met een ruk op en rende vervolgens op me af. Mijn eerste gedachte was dat ze geschrokken was en dat ze veiligheid bij mij zocht, maar dat ze misschien uit schrik over me heen zou lopen. Dat gebeurde echter niet. Ze stopte vlak voor me en drukte haar hoofd tegen me aan. Op dat moment ging het snikken over in huilen, heel hard huilen. Ik denk dat we op dat moment samen hebben gehuild. Ik kan het nog steeds niet geloven wat voor een bijzonder moment wij hebben gedeeld. Als dat toch nog eens zou kunnen...

Helaas bleef mijn geluk beperkt tot die zomervakantie. Tegen het eind van de vakantie zei de oude boer, die toen al rond de tachtig jaar was, op een dag zomaar dat Polly weg zou gaan. Ik schrok me dood, hoezo weg? Waarheen? Ze zou naar een andere wei verhuizen, omdat daar meer gras zou zijn om van te eten. Ik voelde me iets opgelucht, want dan zou ze toch wel weer terug komen? Ja, zei de boer. Maar ik heb haar nooit weer gezien. Als ik weer in het park loop, kijk ik altijd nog naar haar wei. Die is nog altijd leeg. Ik mis haar nog steeds, twaalf jaar later. Zij is een dier dat ik nooit zal vergeten.

Sanne van Bortel